

Katsoin kelloa. Kello oli yksi yöllä. Minun pitäisi kai nukkua, koska huomenna on koulua. En vain pysty nukkua. Koko viikonlopun päässäni on ollut vain yksi henkilö. Se on Daniel. Olen kai unohtanut esitellä itseni. Olen Mia. No, takaisin tarinaan. Olin ajatellut Danielia koko viikonlopun. Siitä lähtien kun hän tuli kouluumme. Daniel tuli kouluumme viime perjantaina. Huomenna näkisin hänet taas. Ihana ajatus. Ainoa huolenaiheeni on Amanda. Hän kertoo minusta pelkästään huonoja asioita. Huuh! En jaksanut ajatella enää. Nukahdin. Aamulla heräsin. Kello oli kahdeksan. Kouluni alkaisi yhdeksältä. Puin ja menin keittiöön syömään aamupalaa. - Nukuitko hyvin? kysyi äiti. - Joo. sanoin. Aamupalan jälkeen heitin repun selkään ja lähdin kävelemään kouluun. Puolesta välissä matkaa kuulin takaani huudon. - Hei Mia! . Käännyin ja näin Danielin. Hänellä oli kädessään minun hanskani. Hän juoksi luokseni. - Sä pudotit tän. sanoi Daniel. Otin hanskani. - Kiitti. sanoin. Daniel käveli loppumatkan kanssani. Koulunpihalla meidän luokan pojat vei Danielin mukaansa pelaamaan jalkapalloa. Menin penkille istumaan. (Tiedän että vähän lyhyt osa alkuun. Tykkään kirjoittaa lyhyitä tarinoita mutta kirjoitan niitä paljon. toivottavasti ymmärrätte. Kiitos)